

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. J. T.**, zastúpenej Mgr. M., advokátom v B., , proti žalovanému **S.**, zastúpenej JUDr. R., advokátkou vo Z., , **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 9 C 110/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2010, sp.zn. 17 Co 327/2009, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. marca 2010, sp.zn. 17 Co 327/2009 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Zvolen z 10. septembra 2009 č.k. 9 C 110/2007- 734 **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 10. septembra 2009, č.k. 9 C 110/2007-734 (v poradí druhým) zamietol žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa a náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru. Dospel k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru doručil zamestnávateľ žalobkyňi 14. júna 2007 v zákonnej jednomesačnej lehote podľa § 68 ods. 2 zákona č. 311/2001 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. augusta 2007 (ďalej len „Zákonník práce“). Dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru bolo zistenie zamestnávateľa, že žalobkyňa ako pedagogický zamestnanec žalovaného, dovolila študentom opraviť si a doplniť maturitné písomky písomnej formy internej časti maturitnej skúšky. I keď žalobkyňa vrátila svojmu bezprostredne nadriadenému Mgr. P. S. opravené maturitné písomky už 4. mája 2007, o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru sa dozvedel žalovaný (Mgr. P. S. - zástupca riaditeľa) až 15. mája 2007 a 16. mája 2007, kedy sa pred

zástupcom riaditeľa vyjadrili študenti k otázke, akým spôsobom sa dostali k maturitným písomkám a kto im umožnil opravu maturitnej písomky. Bezprostredne nadriadený žalobkyne Mgr. S., spolu s druhou zástupkyňou riaditeľa školy nebohou P. H., zistili rozdiely v písomných maturitných prácach študentov už 14. mája 2007, ale toto samotné zistenie bez vylúčenia študentov k identifikácii osoby, ktorá im umožnila opravu maturitných písomiek, nepostačovalo k jednoznačnému záveru, že práve žalobkyňa bola tou osobou a tým sa dopustila porušenia pracovnej disciplíny spôsobom uvedeným v okamžitom skončení pracovného pomeru. Okolnosť, že Mgr. S. a Ing. H. mali žalobkyňou opravované písomné maturitné práce k dispozícii už dňa 4. mája 2007 a už vtedy mohli porovnaním písomných maturitných prác vrátených žalobkyňou s kópiami maturitných prác vyhotovených zástupcom riaditeľa zistiť, že boli vrátené práce pozmenené, súd uviedol, že vzhľadom na jednotlivé činnosti, na ktorých sa zúčastnil a ktoré zabezpečoval Mgr. S. v období od 4. mája 2007 do 14. mája 2007, nie je možné konštatovať, že v tejto záležitosti svojvoľne nekonal. Súd vzal do úvahy, že zástupcovia školy mali v tomto období aj iné pracovné povinnosti, preto uplynutie 10-tich dní od prevzatia prác od žalobkyne do doby, kedy pristúpil nadriadený žalobkyne ku kontrole vrátených maturitných prác, nie je možné považovať za svojvoľné predĺženie subjektívnej jednomesačnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru. Z vykonaného dokazovania zistil, že študenti sa k otázke, kto im dovolil opraviť a doplniť písomnú maturitnú prácu, vyjadrovali v dňoch 15. mája 2007 a 16. mája 2007. Opakovanými vylúčeniami svedkov M. G. a P. D. považoval za preukázané, že minimálne týmto dvom študentom umožnila písomné maturitné práce opraviť žalobkyňa. Takéto konanie žalobkyne považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny takej intenzity, pre ktoré ju mohol zamestnávateľ postihnúť okamžitým skončením pracovného pomeru aj napriek tomu, že v správe o priebehu a celkovej úrovni maturitnej skúšky v školskom roku 2006/2007 z 1. júna 2007 tieto skutočnosti neuviedol. Konštatoval, že na možnosť postihu žalobkyne okamžitým skončením pracovného pomeru za závažné porušenie pracovnej disciplíny nemá vplyv skutočnosť, že za to isté konanie odňal štatutárny zástupca žalovaného žalobkyňi osobný príplatok. Na osobný príplatok nemá zamestnanec zákonný nárok, ale len ten, ktorý splní určité kritériá zákona, je plne v kompetencii zamestnávateľa rozhodovať o výške osobného príplatku, aj o jeho znížení. Uzavrel, že nakoľko žalobkyňa nedôvodne namietala neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo 14. júna 2007, jej návrh v tejto časti zamietol. Ak súd nevyslovil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, žalobkyňi nevznikol nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. O trovách konania

rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 31. marca 2010, sp.zn. 17 Co 327/2009 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým zamietol žalobu na určenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, zmenil tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným zo 14. júna 2007 je neplatné. Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým zamietol návrh na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa aj žalovaného, že pre skončenie pracovného pomeru musí mať zamestnávateľ spoľahlivo preukázaný dôvod na takýto postup a nestačí iba nepreukázané podozrenie porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom. Konštatoval, že pre záver, že sa zamestnávateľ dozvedel o porušení pracovnej disciplíny žalobkyňou postačí, ak o takomto konaní žalobkyne získal vedomosť Mgr. P. S. ako jej priamy nadriadený a je irelevantné, kedy túto skutočnosť Mgr. S. oznámil štatutárnemu zástupcovi školy. Uviedol, že podozrenie u Mgr. S. na porušenie pracovnej disciplíny niektorými zamestnancami existovalo už pred 4. aprílom 2007 (podľa dovolacieho súdu správne 4. mája 2007), keď vyhotovil fotokópie písomných maturitných prác za účelom následnej kontroly, v akej forme budú od hodnotiteľov vrátené. Poukázal na to, že k výsledkom šetrenia, či sú reči o neprípustnej pomoci na maturitách pravdivé, mohol Mgr. S. s Ing. H. dospieť už v období od 4. mája 2007 (deň prevzatia písomných prác od hodnotiteľov) do 11. mája 2007 (deň, kedy mali byť výsledky externej časti a písomnej formy internej časti maturity oznámené študentom maturujúcim v období od 21. mája 2007). Napriek tomu, že škola zodpovedala za správny a zákonný priebeh maturít a existovali podozrenia o porušovaní zákona pri vykonávaní maturitných skúšok, Mgr. S. odsunul kontrolu písomných maturitných prác s odôvodnením, že mal veľa inej práce. Odvolací súd mal za to, že ak bolo v možnostiach zamestnávateľa odstrániť pochybnosti, či niektorý zo zamestnancov porušil pracovnú disciplínu, a to jednoduchým šetrením - porovnaním vyhotovených fotokópií písomných maturitných prác s originálmi vrátenými od hodnotiteľov, je potrebné počítať beh jednomesačnej prekluzívnej subjektívnej lehoty na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru odo dňa, kedy zamestnávateľ mohol objektívne získať vedomosť o takomto konaní zamestnanca. Konštatoval, že v danom prípade mohol Mgr. P. S. už 4. mája 2007 skontrolovať, či niektorý z hodnotiteľov písomných maturitných prác urobil neprípustné zásahy do maturitných písomiek. Mal tak urobiť najneskôr do 11. mája 2007, kedy sa výsledky písomnej časti internej formy maturitných skúšok oznamovali pedagogickému zboru a maturujúcim. Konanie Mgr. S., ktorý pre „veľa inej práce“ odsunul túto kontrolu na 14. mája 2007, považoval za konanie svojvoľné, ktoré

nemá za následok predĺženie subjektívnej jednomesačnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru. Jednomesačná lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa odvolacieho súdu začala plynúť najneskôr dňom 11. mája 2007 a uplynula 11. júna 2007. Z dôvodu, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobkyni doručené až 14. júna 2007, teda po uplynutí jednomesačnej prekluzívnej lehoty, preto je okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle § 70 Zákonníka práce neplatné. Uzavrel, že ak bolo okamžité skončenie pracovného pomeru vyhlásené za neplatné podľa § 70 Zákonníka práce (zmeškanie lehoty), nebolo potrebné sa zaoberať tým, či sa žalobkyňa dopustila konania vytýkaného jej v okamžitom skončení pracovného pomeru. Vychádzajúc z iného právneho názoru ako súd prvého stupňa, na otázku, či žalovaný skončil okamžite pracovný pomer so žalobkyňou v lehote ustanovenej zákonom, zmenil rozsudok okresného súdu podľa § 220 O.s.p. vo výroku, ktorým bol návrh žalobkyne na určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietnutý a návrhu žalobkyne v tejto časti vyhovel. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej zamietol návrh na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, ako aj vo výroku o náhrade trov konania.

Rozsudok odvolacieho súdu čo do výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným zo dňa 14. júna 2007 je neplatné, napadol žalovaný dovolaním a navrhol ho v napadnutej časti rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nadalej zastával názor, že jeho postup pri okamžitom skončení pracovného pomeru bol uplatnený v súlade so zákonom, keď pri posudzovaní plynutia jednomesačnej lehoty za začiatok lehoty považoval deň potvrdenia skutočnosti o tom, že žalobkyňa napomáhala žiakom počas maturít, ktorú skutočnosť potvrdili jednotliví predvolaní študenti, u ktorých bola zistená rozdielnosť písomných maturitných prác pred ich opravou a po odovzdaní opravených maturitných prác. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Rc 17/1977 uviedol, že dôvod pre uplatnenie skončenia pracovného pomeru preukázateľne zistil až výpoveďou jednotlivých študentov, dovtedy u neho existovalo len podozrenie pre porušenie pracovnej disciplíny. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne vyhodnotil časové obdobie odo dňa prevzatia písomných maturitných prác, t.j. od 4. mája 2007 až do 11. mája 2007, t.j. deň, kedy mali byť výsledky externej časti a písomnej formy internej časti maturity oznámené študentom, pričom deň 11. mája 2007 považoval za deň, keď začala plynúť jednomesačná lehota pre uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že s dovolaním žalovaného nesúhlasí, rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne, vychádzajúce zo správneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol a rozhodnutie odvolacieho súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok v rozsahu ako bol dovolaním dotknutý (§ 242 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j.

či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna z týchto vád nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých, alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv

a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 122 ods. 1 O.s.p. dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ustanovenia § 125 O.s.p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

V zmysle § 220 O.s.p. odvolací súd zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak nie sú splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 219), ani jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3 O.s.p.).

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a na ním založených následných právnych záverov, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že

odvolací súd sám opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriacemu podklad pre rozhodnutie v danej veci.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa, bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). I keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno ustáliť konštatovanie, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, avšak následne vec po právnej stránke nesprávne posúdil, z dôvodov zmeny jeho rozhodnutia vyplýva, že rozdielne od súdu prvého stupňa posúdil skutkový stav veci. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd, prejednávajúci odvolanie 31. marca 2010 dokazovanie nedoplňal, ani neopakoval, len vyhlásil rozsudok (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že ak sa odvolací súd chcel odchyliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať, pokiaľ chcel ním vykonané dokazovanie vrátane výsluchov účastníkov konania a svedeckých výpovedí hodnotiť rozdielne ako súd prvého stupňa (prípadne doplniť v podstatnej rozhodujúcej časti) a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občianskoprávneho konania, ktoré zásady zostali zachované aj po účinnosti novely Občianskeho súdneho poriadku uskutočnenej zák.č. 384/2008 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neprípustné, aby odvolací súd ku svojim odlišným skutkovým zisteniam, vedúcim k vyhoveniu návrhu, dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa.

Odvolací súd si tak nezadovážil rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p., a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že

právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľom napadnutý rozsudok nebolo možné v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov, lebo skutkové zistenia odvolacieho súdu vyplývajúce zo spisu nedávajú (vzhľadom na už spomenutú tzv. inú vadu konania) pre toto posúdenie dostatočný podklad.

Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. júna 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

